

רע"פ 3103/14 - עזיז יחיא נגד עיריית תל אביב ע"י שם טוב קלוו, ראש אגף פיקוח מזרח עיריית תל אביב, מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3103/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: עזיז יחיא

נגד

המשיבות: 1. עיריית תל אביב ע"י שם טוב קלוו, ראש אגף פיקוח
מזרח עיריית תל אביב
2. מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בתל אביב-יפו מיום 29.4.2014 בעפ"א
26715-04-14 שניתן על ידי כבוד השופט ד"ר ע'
מודריק - סג"נ

בשם המבקש: עו"ד שי מ. רוסינסקי

בשם המשיבות: עו"ד עידית פרג'ון

החלטה

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (סגן הנשיא ד"ר ע' מודריק)
בעפ"א 26715-04-14 מיום 29.4.2014, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית המשפט לעניינים
מקומיים בתל אביב-יפו (השופט א' ברקאי) בתיק 317-02-14 מיום 23.1.2014.

עמוד 1

1. נגד המבקש הוגש לבית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו כתב אישום מתוקן בו הואשם בעבירות לפי סעיפים 4 ו-14 לחוק רישוי עסקים, התשכ"ח-1968 (להלן: חוק רישוי עסקים), שעניינן בתמצית ניהול עסק ללא רישיון. ביום 23.1.2014 הורשע המבקש בעבירות שיוחסו לו ונגזר דינו במסגרת הסדר טיעון בו הושת עליו קנס של 2,500 ש"ח, וכן צו להפסקת כל עיסוק טעון רישוי בעסק וסגירת החצרים. בהתאם להסדר הטיעון עוד נקבע בפסק הדין כי הצו ייכנס לתוקפו ביום 15.3.2014, אלא אם כן יתמלאו תנאים שונים באשר לרישוי העסק, שידחו את המועד. נקבע, כי אם יומצאו אישורי כיבוי אש ומשטרה, כניסתו לתוקף של הצו תידחה ליום 1.6.2014. אם עד למועד זה יומצא אישור איכות סביבה, תידחה הכניסה לתוקף ליום 1.8.2014. אם עד למועד זה יומצא אישור לשימוש חורג, תידחה הכניסה לתוקף ליום 1.9.2014. אם עד למועד זה יתקבל רישיון לעסק, יבוטל הצו. עוד נקבע בפסק הדין, כי "לצורך ביצוע הצו רשאים המשטרה והפיקוח העירוני להיכנס לחצרים ולנקוט כל אמצעי סביר בנסיבות העניין" (בפסקה 2).

2. ביום 8.4.2014, לאחר שהעסק המשיך לפעול, למרות שהמבקש לא מילא את התנאי הראשון שנקבע במועד, ניתנה לו הודעת סגירה מיידיית על ידי מנהל המרחב באגף הפיקוח בעיריית תל אביב-יפו. המבקש הגיש בקשה לביטול הודעת הסגירה ועיכוב צו הסגירה שניתן בפסק הדין מיום 23.1.2014. ביום 10.4.2014 ניתנה החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בה נקבע כי המבקש לא קיבל את אישור כיבוי אש והמשטרה כנדרש, ומעבר לכך מדובר בבקשה שספק אם יש לבית המשפט סמכות לדון בה, כיוון שפסק הדין חלוט. המבקש לא אמר נואש והגיש בקשה לעיון חוזר, בה טען, כי על פי תקנה 7 לתקנות רישוי עסקים (הוראות כלליות), התשס"א-2000 (להלן: תקנות רישוי עסקים), כיוון שלא התקבלה התנגדות מהמשטרה וכיבוי אש, הוא זכאי להיתר זמני, ולפיכך עמד בתנאי שדוחה את כניסתו לתוקף של צו הסגירה. ביום 14.4.2014 דחה בית משפט השלום (השופט ע' רביד) את הבקשה.

3. על ההחלטות מיום 10.4.2014 ומיום 14.4.2014 הגיש המבקש ערעור לבית המשפט המחוזי במסגרתו ביקש לבטל את ההחלטות האמורות ולהורות על עיכוב צו הסגירה מכוח גזר הדין. בנוסף, הגיש המבקש גם בקשה "לעיכוב ביצוע צו סגירה מכוח גזר הדין נשוא הערעור, לרבות הודעת הסגירה". בערעורו חזר המבקש על הטענה, כי הוא זכאי להיתר זמני מהמשטרה וכיבוי אש, כיוון שרשויות אלו לא השיבו לבקשתו מיום 9.12.2013, ותקנה 7(ג) לתקנות רישוי עסקים קובעת שמשלא השיבו הרשויות לבקשה, יש לראות אותן כמי שנתנו אישור להיתר זמני. עוד טען נגד ההחלטה המנהלית, מיום 8.4.2014, לסגור את העסק ללא מתן זכות שימוע וללא קיום היועצות ותוך אי קיום כללים נוספים המחייבים במשפט המנהלי. בנוסף טען, כי גם אם הפר את מחויבותו לפעול על פי פסק הדין, היה נכון לנקוט בהליכים פליליים ולא מנהליים, ומעשי המשיבה 1 מפלים אותו לעומת אחרים.

4. בית המשפט המחוזי קבע, כי לבקשה ולערעור תכלית זהה, עיכוב צו הסגירה, ולכן דן בהם במאוחד. באשר לטענת המבקש לקבלת ההיתר הזמני מהמשטרה וכיבוי אש, קבע בית המשפט המחוזי, כי תקנה 7(ג) לתקנות רישוי עסקים מסדירה את היחסים בין רשות הרישוי לבין רשויות האחרות אשר נותנות לה את אישוריהן לשם הרישוי, ומאפשרת את פעולת רשות הרישוי כאילו ניתן היתר זמני במידה ותשובת רשויות אלו לא נתקבלה. עוד קבע בית המשפט, כי מבקש הרישיון אינו יכול להיאחז בשתיקה האמורה ולטעון שהומצאו לו בפועל היתרים זמניים. באשר לטענת המעשה המנהלי, קבע בית המשפט כי צו הסגירה ניתן במסגרת פסק הדין בו הסמיך בית המשפט לעניינים מקומיים את המשיבה 1 להיכנס לחצרים ולממש את הצו. עוד נקבע כי פרשנות אחרת תסכל את מימושו של הצו. באשר לטענת האפליה, קבע בית המשפט המחוזי, שלא הוצגה לטענה זו תשתית עובדתית, ופעולת הרשות ננקטה מכוח פסק הדין. באשר לטענתו של המבקש שיש לפתוח נגדו בהליכים משפטיים נוספים, משמעותה יצירת מעגל שוטה שיאפשר את המשך קיום העסק

הבקשה

5. בתחילה, הגיש המבקש ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בטענה שמדובר בערעור על עיכוב ביצוע. המשיבות טענו בתגובה כי מדובר בבקשה למתן רשות ערעור על פסק דין שהכריע בערעורו של המבקש, ולאחר שהמבקש הגיש (בלא קבלת רשות לכך) תגובה משלימה, התיק הועבר לרשם ג' שני לשם קביעת סיווג ההליך, וזה קבע ביום 8.5.2014 כי התיק יסווג כבקשה למתן רשות ערעור.

6. במסגרת הבקשה, חזר המבקש על הטענות שטען בבית המשפט המחוזי. בנוסף טען שבית המשפט המחוזי טעה בפרשנותו את משמעות תקנה 7(ג) לתקנות רישוי עסקים. מנגד, המשיבות ציינו בתגובתן, כי המבקש לא הצביע על שאלה משפטית החורגת מעניינם של הצדדים ומצדיקה את התערבות בית משפט זה בערכאה שלישית. בתגובתו המשלימה טען המבקש, כי בעניינו עולות שש שאלות שחורגות מעניינם של הצדדים ויש מקום לתת בהן רשות ערעור.

הכרעה

7. אין בידי להיעתר לבקשה למתן רשות ערעור. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם כן המקרה מעלה סוגיה או טענה בעלת חשיבות כללית, משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)).

8. בית המשפט לעניינים מקומיים הוציא תחת ידו פסק דין ברור בהמשך להסדר טיעון שהצדדים הסכימו עליו. על המבקש היה לעמוד במספר תנאים. המבקש לא עמד בהם ואף לא ערער במועד על פסק הדין, וזה הפך לחלוט. משלא עמד בתנאים השתמשה המשיבה 1 בהרשאה שניתנה לה בפסק הדין ופעלה למימוש הצו. אז פנה המבקש לבית המשפט לעניינים מקומיים בבקשה הראשונה, והשאר מפורט לעיל. כל טענותיו של המבקש נדונו בבית המשפט המחוזי ולא מצאתי כל מקום להתערב בקביעותיו. למרות שבתגובה המשלימה ניסה המערער לשוות לעניינו איצטלה עקרונית, השאלות שציין אין רלוונטיות כלל לעניינו שכל כולו יישום של הסדר טיעון שעוגן בפסק דין.

9. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ד' בסיון התשע"ד (2.6.2014).
